

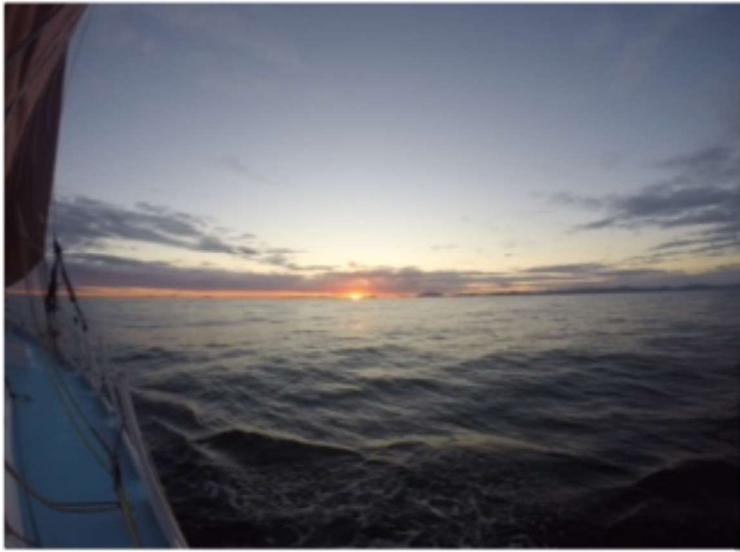
Beste vrienden,

Mijn brief is al een tijdje klaar. Ik heb ze geschreven aan het einde van de zomer. Maar om hem te sturen hebben we een goed internet nodig, wat tot nu toe het geval niet was. Nu dat we goeie WIFI hebben, kan ik mijn verhaal met jullie delen.

Op 11 juli kwam onze dochter op bezoek. We hadden 3 weken de tijd om met haar de westkust van IJsland te ontdekken. Het weerbericht gaf rustig weer, met lichte winden uit het zuiden. Niet echt ideaal voor de 22 ton van Skedemongske maar we hebben gezien dat in die streken boven de 60 graden noord de wind dikwijls zwak is tijdens de zomer. We hebben geleerd ermee te leven.

Zo rap mogelijk na de aankomst van Maïté zijn we in een trek naar de West Fjords

gevaaren. Het is ongeveer 200 mijlen varen. We moesten dus een nacht doen. Enfin , nacht... In de zomer maanden wordt het niet echt donker. We zijn niet zo ver van de poolcirkel en dus gaat de zon maar een paar uren onder. Het is alsof ze op elke moment weer zal opkomen. De foto hiernaast is om middernacht genomen. Navigatie lichten zijn niet nodig . De vuurtorens en bakens werken ook niet en dat tot 15 augustus. De West Fjords hebben alles om ons aan te

trekken. Eerst, door hun moeilijke bereikbaarheid met de wagen zijn er hier heel weinig toeristische activiteiten (geen grote zodiaks voor extreme whalewaching, geen fast ferry om de baai van Reykjavik rap te bezoeken, geen 4X4 of weinig, ect...)

Ten tweede, de onregelmatig diepgesneden kustlijn geeft veel mogelijkheden om te ankeren in goed beschermde baaien.

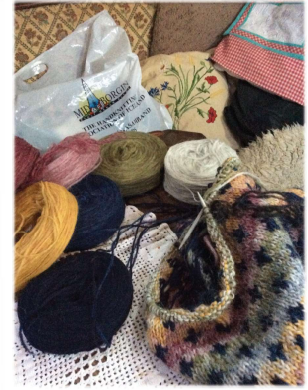
Als we in de fjorden voeren, waren we omringd door hoge bergen die nog besneeuwd waren . Overall waren er watervallen te zien. Ons anker viel voor het dorpje Bildudalur (66°50 ongeveer) , een klein vissersdorp vooral actief in de garnaalvangst zeggen ze daar. We hebben er niets van gezien. Er is hier gewoon niet veel te vinden, dus daarom besloot Maite te vissen. Nickey en ik hebben al zo veel geprobeerd en niets gevangen dat we het opgegeven hebben. Het moet aan ons liggen want Maïté had juist de haak in het water gesmeten dat ze begon te tieren en roepen dat ze hulp nodig had... Jaja, dat zal wel. Zo lachen met ons ! We dachten dat ze ons aan het plagen was maar nee. Ze bracht een schone kabeljauw aan boord. Ik nam direct mijn fileermes en in een twee drie hadden we onze maaltijd voor 's avonds.

Wat er ook merkwaardig is aan de West Fjords is de geologie. Van beneden zie je bergen en kliffen maar een keer boven, is alles precies geschaafd. Geen een plateau is hoger dan de andere. Zo raar. De West Fjords zijn dus plat.

Het is vooral op die hoogte dat het IJslands schaap leeft. Daar vindt hij gras en kruiden die aan zijn vlees een zo typische smaak geven. Het is ook door het ruwe sub-arctisch klimaat dat dit soort schaap zijn specifieke wol heeft verkregen. De externe wol is lang en waterafstotend, de binnenwol is kort, zacht en warm. IJslandse wol is gereputeerd voor haar hoge kwaliteit en overal zijn er truien (met traditionele tekeningen) te koop. Maar gezien de hoge prijs (tussen 200 en 250 €) kozen Maïté en ik voor een andere minder dure oplossing. We hebben gewoon een breiboek en wol gekocht. Zo kunnen we tijdens onze wacht ons bezig en warm houden.

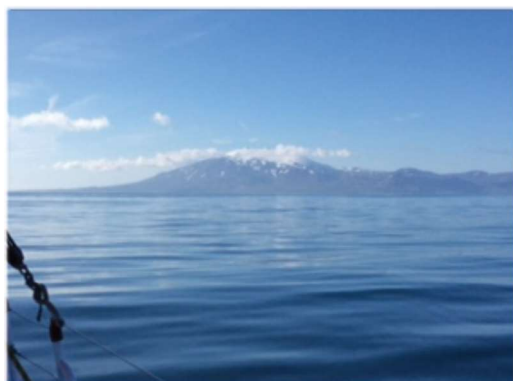

Aan land brengen onze wandelingen ons in de bergen waar geen enkele boom te vinden is. De bergen zijn gewoon kaal. Vroeger, voor dat de mens hier aankwam waren er bossen. Maar alles is ontbost geweest

voor brandstof . Grazing en overgrazing heeft bepaalde regio's in semi-woestijn veranderd. Gras en andere bloemen zoals angelica en lupin hebben de plaats van de bomen genomen. Je kan ook zien dat men hier en daar probeert bomen te planten maar erosie heeft een deel van de grond weggespoeld en het zal lang duren voordat er weer bossen in IJsland zijn.

In de West-Fjords kan je weken blijven rondvaren en je zal nog niet alles gezien hebben. Er zijn zoveel kronkels in de kust dat het onmogelijk is om alles te bezoeken. De fjorden volgen mekaar maar geen een is gelijk aan de vorige. De ene is diepgesneden en omcirkeld door hoge kale bergen, in de andere vind je een heuvelachtig landschap met goudkleurige stranden. Er zijn ook volledig stukken van de

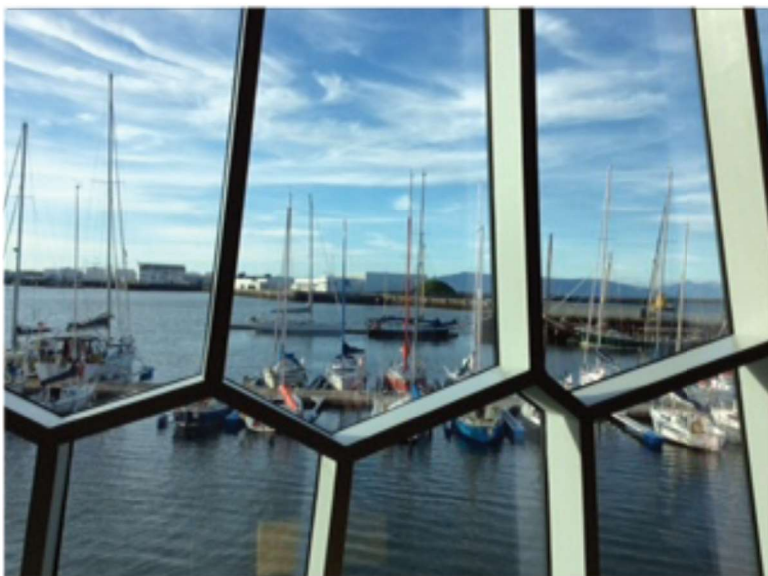

kust die niet gekartografieerd zijn. Soms moeten we een fameuze ommetoer op zee doen om van a naar b te gaan. Maar het is een deel van het plezier.

Onze tijd in de West-Fjords was beperkt, we moesten denken om traag richting Reykjavik te vertrekken. We wilden nog het Westen en de Snæfellsjökull vulkaan (bekend geworden door Jules Vernes in "voyage au centre de la terre") bezoeken. Aan de voet van de vulkaan ligt een dorpje (Olafsvik) vooral actief in de visserij (koolvis en kabejauw). We leggen Skedemongske aan de kop van de kaai tussen de vissersboten. S'avonds onder het licht van de zon kleurde de ijskap oranje-rose. Zo mooi dat het was. We beslisten dus om de volgende dag een bezoek aan die nog actieve vulkaan te brengen. S'morgens was nergens nog een berg te zien. De wolken lagen heel laag. Toch gingen we op zoek. Je weet nooit. Hier verandert het weer nog rapper dan bij ons. Je hebt soms de vier seizoenen in minder dan een uur. We hebben na de tweede poging het padje naar de gletsjer gevonden en gevolgd. Wat we heel jammer vonden is dat af en toe een wagen (zware 4x4) voor ons passeert, ook op weg naar de gletsjer. Zelf daar in volle natuur moesten we (bijna) op de berm stappen. De rust van de West fjorden zijn ver van hier...

Het is wel wat we spijtig vinden aan IJsland... Het is haar manier om toerisme aan te pakken; daardoor zijn er goeie en idyllische ankerplaatsen niet meer toegankelijk omdat men een baan (vooral om te vermijden dat de toerist te ver moet stappen) voor de ingang gelegd heeft. Vervuiling is ook een probleem... Hoeveel keren hebben we niet lege flessen, plastic zakken of andere dingen in de middle of nowhere zien liggen. De meeste bezoekers komen voor twee weken in IJsland en willen alles zo rap mogelijk zien. En zo komen we aan een snelle en efficiënte destructie van de natuur. Jammer. Ik wil zien binnen 20 jaren hoe IJsland dat beleid zal overleven. Enfin... Ondanks het verkeer hebben we van onze wandeling genoten, zelfs als Snæfellsjökull onder haar deken verstopt gebleven is. Daar boven hebben we eigenlijk niet veel gezien behalve mist.

We moesten nog met Maité de hotspots bezoeken. We namen dus de richting van de Rijkjanes Peninsula waar de meeste geothermische activiteit te zien is. Daar ligt ook het geothermale powerstation. 75% van de huizen zijn hier verwarmd door warm water dat uit de grond komt. En overal rond de peninsula vind je warme baden. Zo zalig om in te gaan in bikini terwijl het regent en dat de buitentemperatuur rond de 10 graden schommelt. Als je het te warm kreeg, zit je eufiek op de boord en dan duik je er weer in... Wouahhh... Zalig.

Zelf de beste momenten hebben een einde. Maité moest terug naar België. Skedemongske nam voor de derde keer de richting van Reykjavik waar we van onze dochter afscheid namen.

In Reykjavik moesten we voor de voorbereiding van onze volgende trip zeekaarten vinden, nieuwe schoten kopen, een goeie en warme pak voor Nickey vinden, en de boot vullen met conserves en verse groenten. In Reykjavik is het echt geen sinecure. Kaarten vinden? Er waren twee shipchandlers, maar als we aan de deur stonden, was er daar niets meer behalve een lege ruimte. Ze

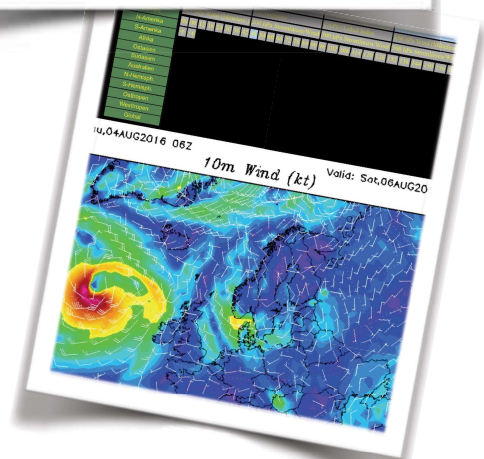
waren verhuisd zonder een adres achter te laten. Dezelfde cinema voor touwen en kledij. We vroegen het aan de vriendelijke harbourmaster die voor ons overal heeft gebeld en hij ook wist het niet meer. Dus geen touwen en warme kledij. Voor de kaarten hebben we onze plan getrokken. Nu moesten we een beslissing nemen. In het begin hadden we gedacht om in de winter hier te blijven en het volgende seizoen verder naar het westen te gaan. Maar voor deze reden (kost van het leven, aanbod van groenten en fruit heel beperkt in variëteit en kwaliteit, en vooral onmogelijkheid om de boot goed klaar te maken, ...) hebben we beslist om wat zuid in onze west te zetten en af te zakken naar Schotland en dan te zien tot waar we nog raken. Affaire a suivre donc.

Zo zijn we de 9 augustus uit Reykjavik vertrokken richting Vestmannaeyar. In het begin was de wind goed. We konden de Ríkjanes peninsula rond alle zeilen erop. Maar een keer achter de hoek zwakte de wind traag af. We waren aan het dobberen. Een school grienden kwam rond ons zwemmen. Prachtige momenten... We wisten niet meer waar we moesten kijken! Er waren er zoveel. De rest van de tocht naar Vestmannaeyar hebben we gedaan onder motor.

In Vestmannaeyar moesten we nog op de vulkaan kruipen om een schoon zicht op de grootste gletsjer van Europa te hebben. Het weer was helder en geen een wolk was in zicht. Ideale timing. De ijskap spreidt ze zo ver dat we geen einde aan konden zien. Om te rusten zijn we boven op de vulkaan gaan zitten op een rots die nog warm voelt. Onder die rots was er een gat. Per curiositeit staken we ons hand erin maar heel rap was ze weer eruit. We hadden een spiegelei kunnen bakken. Zo warm dat het was.

We gingen terug naar beneden om op strand op zoek naar bazalt te gaan (niet moeilijk te vinden - er ligt overal).

Mensen van hier gebruiken die ronde stenen vooral om hun tuin te versieren maar sommige die heel creatief zijn, schilderen de stenen met felle kleuren om soms een onverwacht resultaat te krijgen.

In Vestmannaeyar waren we in poleposition om te vertrekken naar waar de wind ons zal brengen. Het was toch niet het ideale

moment om te gaan;

er was een diep

lagedrukgebied dat

traag afkwam en we wouden niet op

zee zijn als ze passeerde. Een beetje geduld dus.

Om de tijd te doden, gingen we op zoek naar

een wereldberoemde olifant die volgens de

bewoners langs de westkust te vinden is. Je kan

duidelijk zijn slurf, zijn oog en zijn poot zien. Hij

was aan het drinken.

Elke dag gingen we naar de toerist info (voor free Wifi) om het weer te checken. Het was niet rooskleurig... Lage drukgebied na lage drukgebied brachten tegenwinden . We oefenden ons geduld. Tot eergisteren... We zagen eindelijk een opening. We moesten nog de clearance van de douane krijgen en dan waren we vrij om te gaan. Ja... Het was vakantie en middag. Nergens was een douanier te vinden. Nickey heeft gebeld met de mainland en heeft " clearance by phone" gekregen. T is nieuw maar het werkt .

Het was dus tijd voor ons om een punt achter onze IJslandse saga te zetten. Van IJsland gaan we het best onthouden ; het prachtig weer, het rijke marine leven en de mooiste ankerplaatsen. De rest dat tegenviel laten we diep in de " oubliettes " verdwijnen.

Tot de volgende update

Carole en Nickey